SJORS

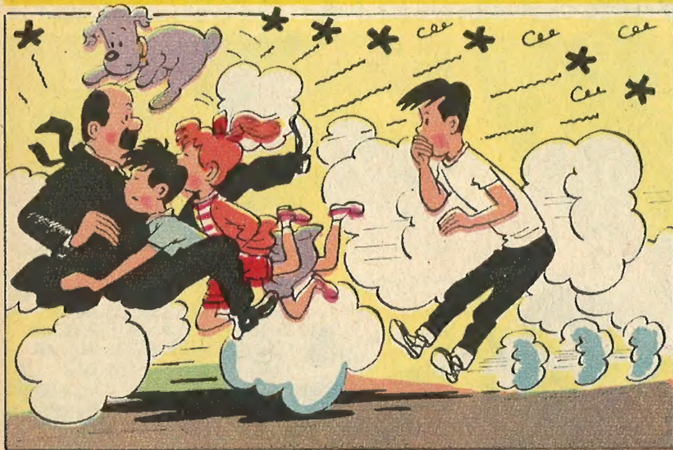
van de Rebellenclub

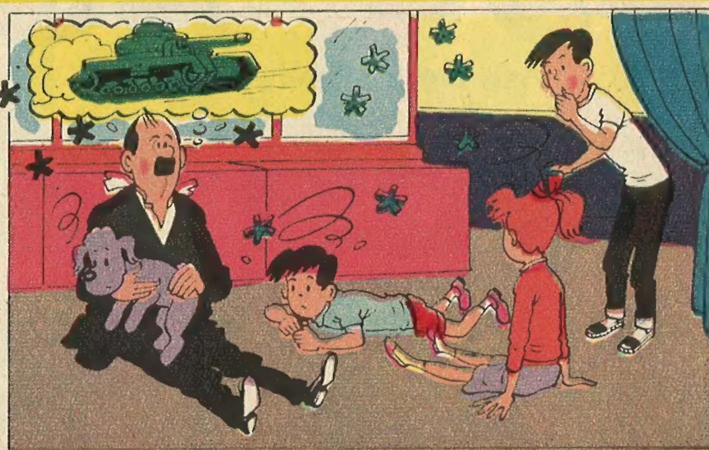
15 JANUARI 1966
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 3

Avontuur in de

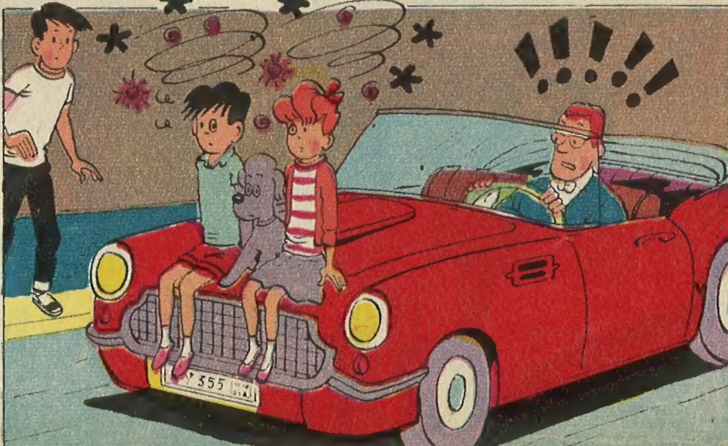

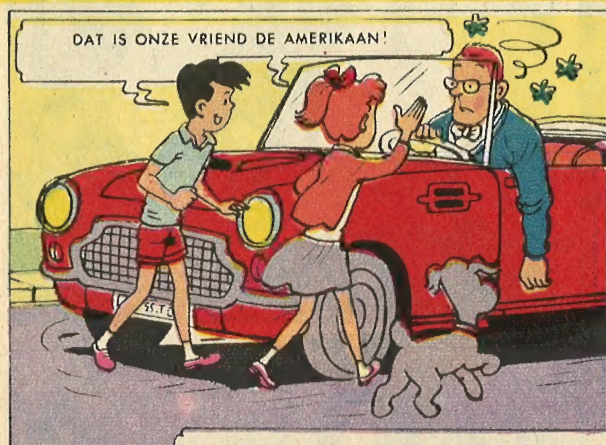

PYRENEEËN

Tom, Tanja en Vincent proberen te vluchten. Ze hebben een man opgesloten, maar...

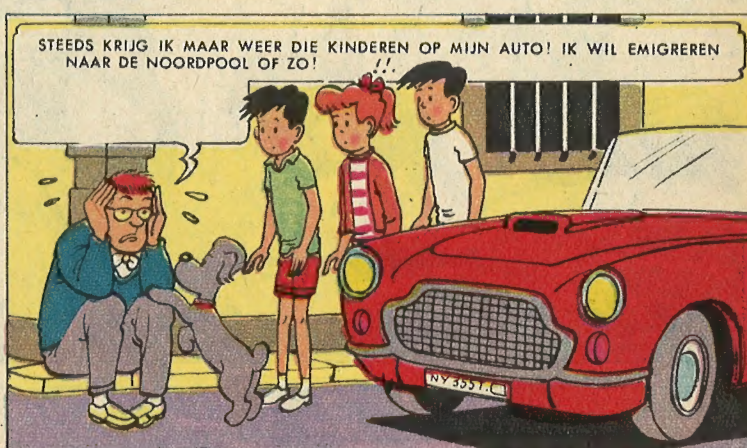

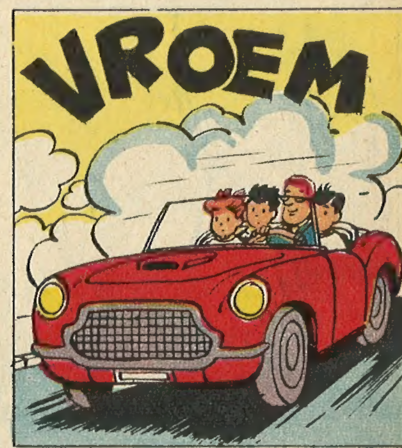

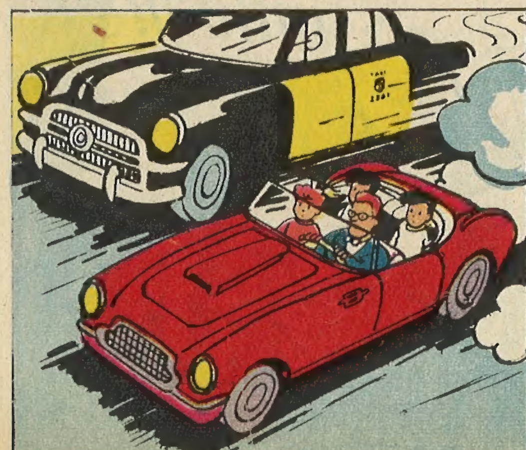

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER

LANGZAAM VERSTRIJKT DE TIJD...

EEN VERKENNER VAN DE UPSAROCA'S BETREEDT DE KLOOF.

HIJ SPEURT NAAR ALLE KANTEN, MAAR ONTDEKT NIETS VREEMDS.

DAARNA GAAT HIJ TERUG OM VERSLAG UIT TE BRENGEN.

ENIGE MINUTEN LATER RIJDEN DE UPSAROCA'S DE KLOOF BINNEN.

DAAR ZIJN ZE! VOORUIT!
WE MOETEN WINNETOUS TEKEN AF-WACHTEN.

PANG!
HET TEKEN!

ONMIDDELLIJK DAARNA WEERKLINKT DE STRIJDKREET VAN DE SHOSHONES.
Hiiiiiiii!!

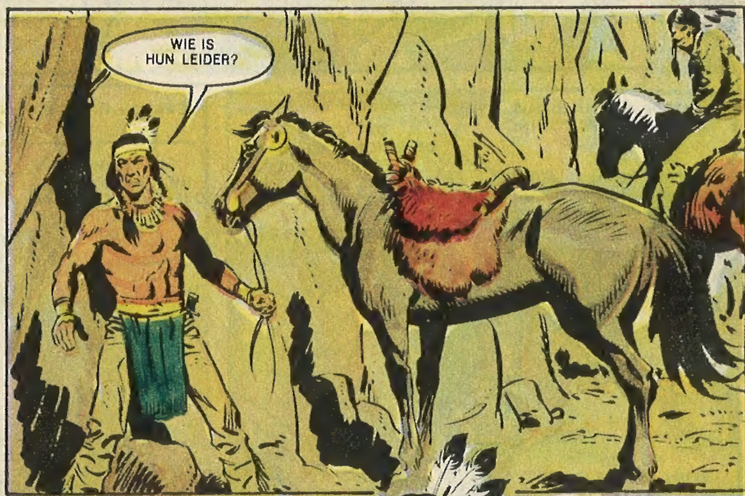

DE SHOSHONES SNIJDEN DE UPSAROCA'S DE WEG AF.

OEF! TERUG!

DE UPSAROCA'S KEREN DIRECT OP HUN SCHREDEN TERUG.

MAAR DE TERUGWEG IS OOK AFGESNEDEN!

OEF! DE HONDEN HEBBEN ONS OMSINGELD!

WIE IS HUN LEIDER?

IK BEN DE LEIDER.
WAAROM VERSPERT U ONS DE WEG!

GE ZULT STERVEN!
ARRANZ.65.

een YANKEE

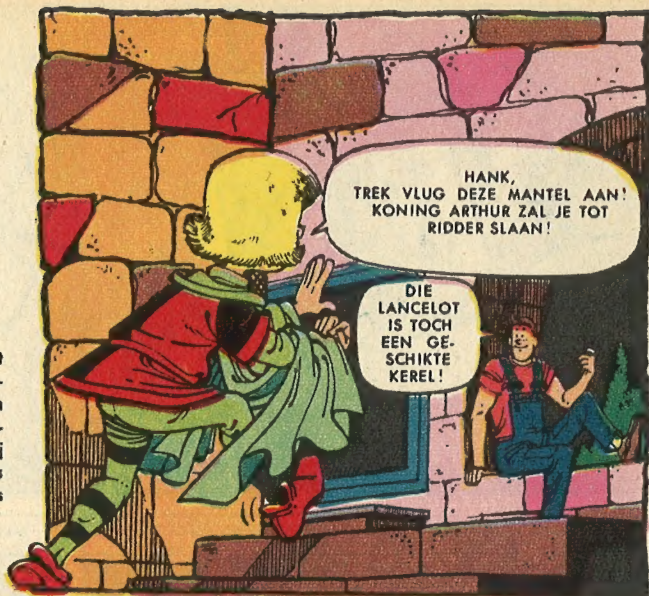

aan het hof van KONING ARTHUR

NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

Hank Morgan wordt uitgedaagd tot een gevecht met lans en zwaard. De moeilijkheid is echter, dat hij geen ridder is en dus niet met die wapens mag duelleren.

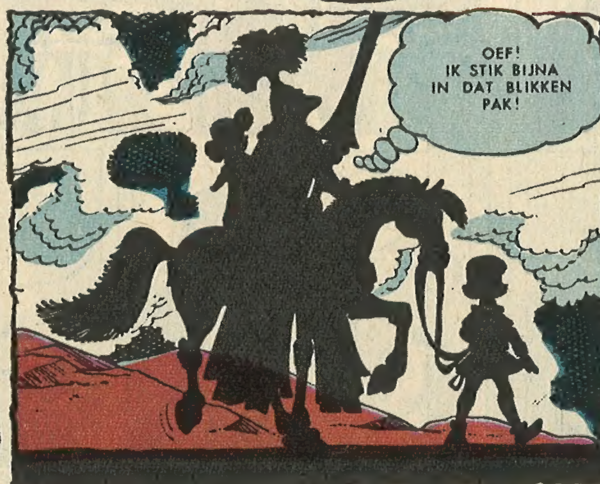

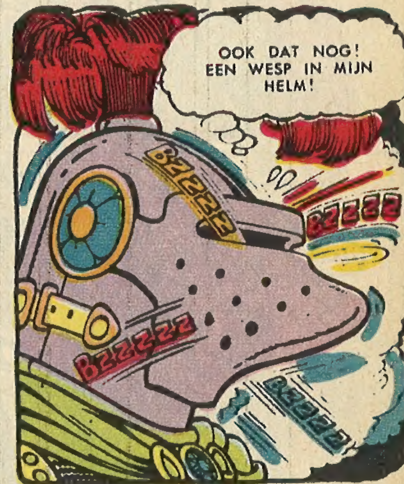

DAT IS ALISENDA. MIJN VROUW VERZORGT HAAR.
ZE IS WERKELIJK HEEL LIEF.
ALISENDA, DIT IS HEER HANK. NU HEB JE NIETS MEER TE VREZEN.
GOEDEMORGEN, KONINGIN GUINEVERE. MORGEN, MEJUFFROUW.

WIE KAN MORGANA BETER BESTRIJDEN DAN IEMAND DIE ÉN RIDDER ÉN TOVENAAR IS? IEMAND ALS U, HEER HANK!
IK ZAL ZIEN WAT IK KAN DOEN, SIRE!

WAT EEN GELUK DAT U DIE TAAK OP U NEEMT!
GRAAG GEDAAN, ALISENDA!

U BENT WERKELIJK EEN GEBOREN RIDDER!
DANK U. MET CLARENCE ALS KNECHT GINGEN ALISENDA EN IK OP WEG.

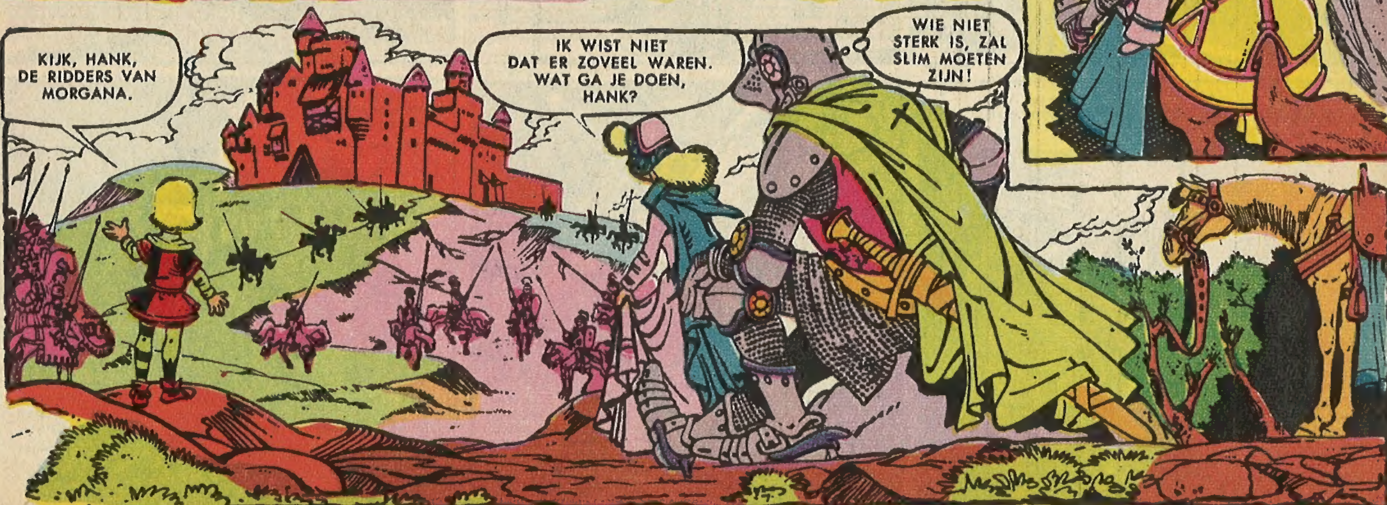

OEF! IK STIK BIJNA IN DAT BLIKKEN PAK!

OOK DAT NOG! EEN WESP IN MIJN HELM!
BZZZZ

UCH! UCH! DAT BEEST LIJKT WEL EEN STRAAL-JAGER!
EDELE HANK, ZULK EEN UITDRUKKING HEB IK NOG NOOIT GEHOORD. WAT BE-DOELT GE MET STRAALJAGER?

PFFFT! DAT IS BETER! O, EEN TOVERWOORD!

KIJK, DAAR LIGT HET KASTEEL VAN MORGANA.
EINDELIJK, EVEN RUSTEN, VOORDAT WE HET DAL DOORGAAN.

KIJK, HANK, DE RIDDERS VAN MORGANA.
IK WIST NIET DAT ER ZOVEEL WAREN. WAT GA JE DOEN, HANK?
WIE NIET STERK IS, ZAL SLIM MOETEN ZIJN!

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Juffrouw Sally en onze vriendinnen, behalve Patricia, zijn de gevangenen van Duc, die Sally's fortuin wil bemachtigen.

EN CHARLIE HEEFT REDENEN TOT ONGERUSTHEID, WANT. . .

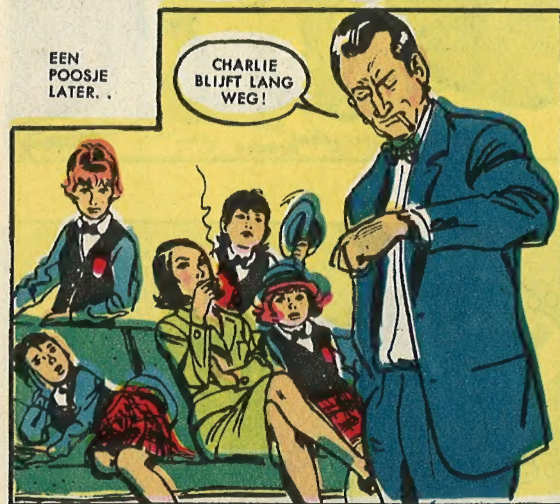

NU MOETEN WE ZIJN VRIEND NOG ZIEN UIT TE SCHAKELEN.
IK BEN BLIJ DAT IK JULLIE HULP INGE-ROEPEN HEB!

JA, WIE KAN JE BETER HELPEN DAN WIJ?

EEN POOSJE LATER. .
CHARLIE BLIJFT LANG WEG!

IK HOOP DAT JIJ GEEN GRAPJE HEBT UITGEHAALD!

MISSCHIEN HEEFT CHARLIE WEL EEN GRAP UIT-GEHAALD!

WAT BEDOEL JE?
IK ZOU HET HEEL LOGISCH VIN-DEN, ALS HIJ NIET MEER TERUGKWAM EN HET GELD ZELF HIELD!

HAD U DAAR NOG NIET AAN GEDACHT, MENEER DUC?
OOK DOM, ZEG!

PRACHTIG! JUDITH HEEFT DUC AAN HET TWIJFELEN GEBRACHT!

ALS CHARLIE ME BEETNEEMT, DAN ZAL IK HEM. . .
WAAROM GAAT U HEM NIET ZOEKEN? ALS U GELUK HEBT, KRIJGT U HEM NOG TE PAKKEN!
©real presse

JIJ DENKT DAT JE SLIM BENT, HÈ?
HEE, ZEG, WILT U CHRISTINE WELEENS GAUW LOS-LATEN!

De club van vijf in:

race naar de zon

Balthasar en Pioen hebben de woedende stier weten te temmen...

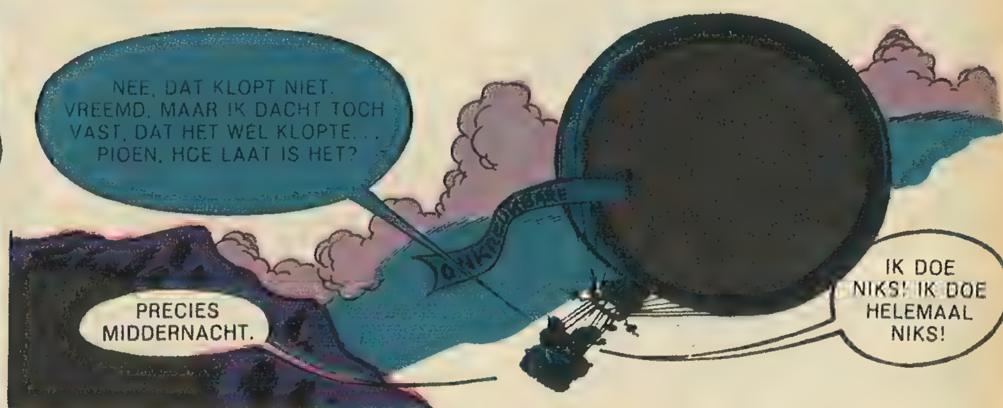

Huckleberry Finns

avonturen door Mark Twain

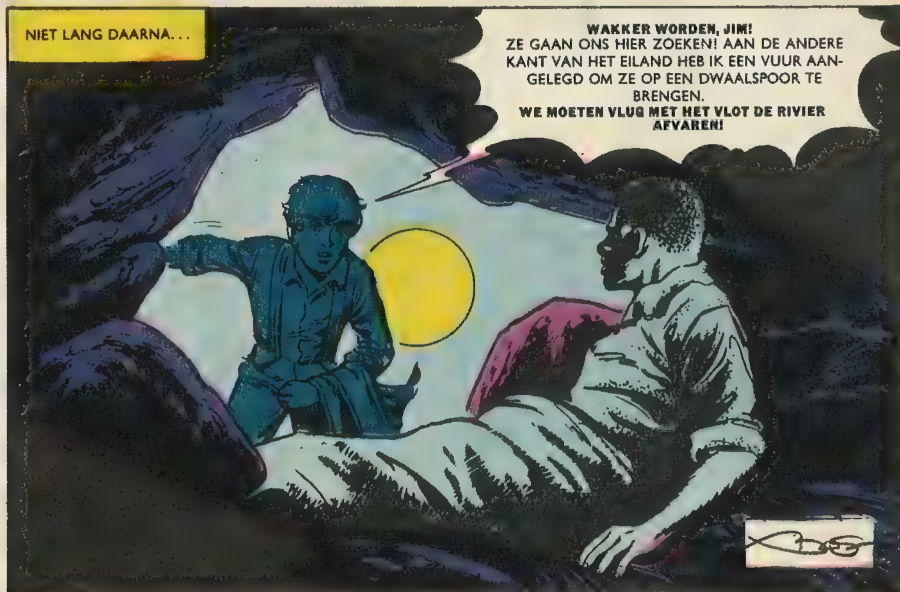

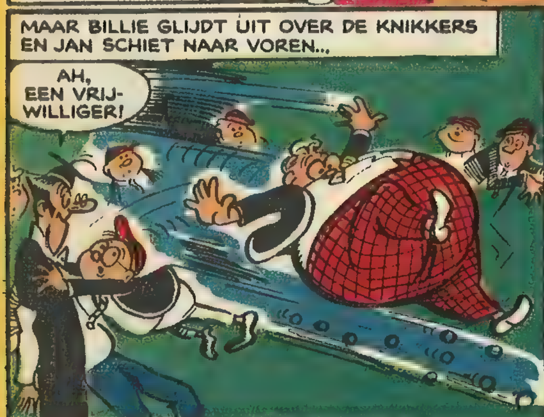
Billie Turf

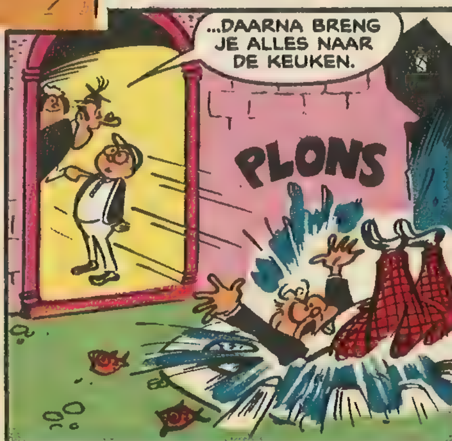
het dikste studentje ter wereld

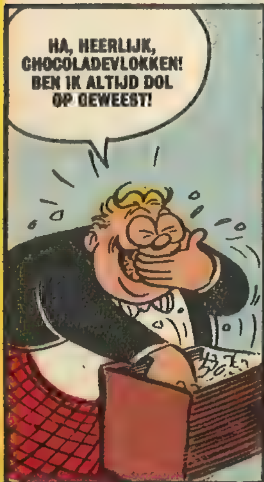

MAAR DANK ZIJ BILLIE KAN IK EROVERHEEN STAPPEN!

WACHT EVEN, KRUMMEL! NIET JIJ HAALT DIE BOODSCHAPPEN, MAAR IK!
NOU, VAN MIJ MAG JE! IK HAD ER HELEMAAL GEEN ZIN IN, MAAR IK MOEST WEL!

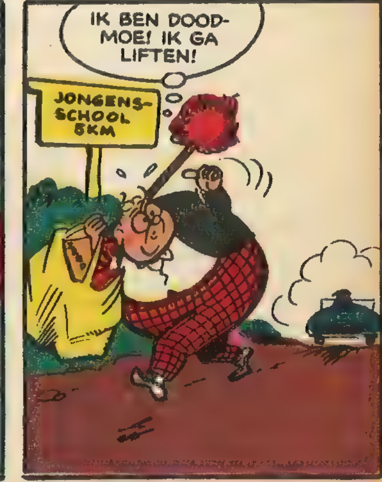

EVEN LATER KOMT BILLIE IN HET DORP...
ZO, EN NU ZAL IK EENS FLINK VOOR MEZELF ZORGEN! JIPPIE!

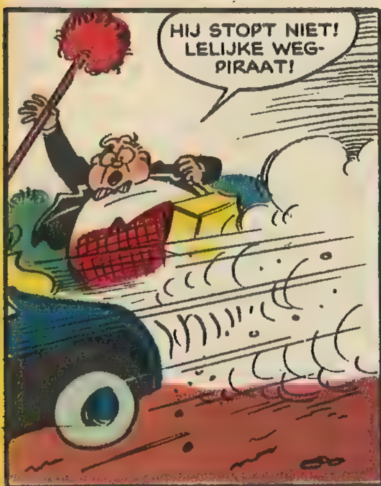

IK KOM DE BOODSCHAPPEN HALEN!
IN ORDE, JONGEMAN. HIER HEB JE ALVAST DE VLOKKEN.

HA, HEERLIJK, CHOCOLADEVLOKKEN! BEN IK ALTIJD DOL OP GEWEEST!

ZEEPVLOKKEN! BAH!
ZEEP-VLOKKEN

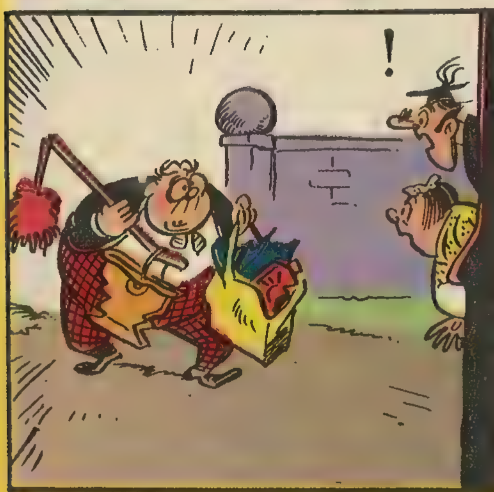

EN HIER IS DE REST VAN DE SCHOONMAAK-SPULLEN!
WAT?! GEEN ETENSWAAR?! IK BEN BEETGENOMEN!
BOENWAS
ZEEP-VLOKKEN
ZEEP-POEDER
BLEEKMIDDEL

IK BEN DOODMOE! IK GA LIFTEN!
JONGENS-SCHOOL 5KM

HIJ STOPT NIET! LELIJKE WEGPIRAAT!

IK ZET ALLES MIDDEN OP DE WEG. ALS ER NU WEER IEMAND AANKOMT, MOET HIJ WEL STOPPEN!

MAAR HET VOLGENDE VOERTUIG KOMT VAN DE ANDERE KANT EN STOPT NIET!
HELP!
KRAK

!

AL DIE DINGEN WAREN BEDOELD OM DE KEUKEN EEN GOEIE BEURT TE GEVEN! NU MAG JIJ DAT DOEN!
ZOLANG MIJN KEUKEN NOG NIET KLAAR IS, BLIJVEN DE VOORRADEN HIER! LET ER GOED OP!
KOMT VOOR ELKAAR!
EETZAAL
TAART
GEBAK
CAKE
SNOEP

Korte inhoud: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, zijn nichtje Pollie, sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard moeten met een groep soldaten onder leiding van vaandrig Boscowen prins Louis, zoon van de Spaanse koning Carlos, van zijn kasteel naar de havenplaats Aguilea brengen, vanwaar hij naar Engeland zal worden gebracht om te voorkomen dat hij in handen van Napoleon zal vallen. Olivier bekogelt de jonge prins per ongeluk met een sinaasappel, waarvoor hij gestraft wordt met huisarrest. Don Diego, gouverneur van de prins, verlaat 's avonds, tegen het uitdrukkelijke bevel van Boscowen in, per koets het kasteel.*

pollie en olivier als lijfwacht

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

HOOFDSTUK 4

De prins is verdwenen...

Vaandrig Boscowen en sergeant Trott begonnen kort na middernacht de ronde te doen om de schildwachten te controleren. Het eerst begaven ze zich naar de soldaat die heen en weer marcheerde voor de ramen van de prinselijke vertrekken.

„Niets bijzonders te melden, vaandrig," sprak de man. „Een poosje geleden is er iemand in de kamer geweest, zeker om te kijken of alles in orde was."

Boscowen ging naar het raam, dat een klein eindje open stond om een beetje nachtelijke koelte binnen te laten. Bij het licht van de maan ontdekte hij een zeer groot en prachtig uitgevoerd hemelbed, met zware gordijnen ervoor. Hij vroeg zich af of de deur van de kamer eigenlijk onder bewaking stond. Zich bewust van zijn verantwoordelijkheid duwde hij het raam wat verder open en klom over het kozijn, gevolgd door sergeant Trott.

De prins had blijkbaar nogal liggen woelen. Al wat er te zien was, was een wanordelijke hoop dekens, waarin zich vaag de vorm van een kinderlichaam aftekende.

„Wat een enorm bed voor zo'n klein kereltje," fluisterde Boscowen. „Maar ja, een prins is nu eenmaal niet de eerste de beste."

„Jammer dat hij ons zoveel last bezorgt," merkte de sergeant op.

„Je bedoelt die geschiedenis met Crow? Ja, dat is inderdaad een vervelend geval. Maar in de gegeven omstandigheden moest ik de aanklacht natuurlijk onderzoeken. Heel jammer. Wat is er aan de hand, sergeant?"

Sergeant Trott boog zich over het bed en duwde voorzichtig tegen de dekens.

„Maak hem nou niet wakker," waarschuwde Boscowen. „Kijk een beetje uit, wat je doet!"

Tot verbijstering van de vaandrig trok zijn ondergeschikte plotseling de dekens van het bed af. Sprakeloos stonden de beide mannen te kijken naar een paar kussens, die kunstig gerangschikt waren op de plek waar de prins had liggen slapen.

„Ik had er al zo'n vermoeden van dat er iets niet klopte," zei Trott.

„Maar... Maar wat zullen we nu beleven?" stotterde de vaandrig. „Waar kan die jongen zitten?" Hij keek Trott met een ongelovige blik aan en liet vervolgens zijn ogen snel door het vertrek dwalen. „Zou hij een grapje met ons willen uithalen?" vroeg hij tenslotte in een poging om zich aan een laatste strohalm vast te klampen.

Sergeant Trott schudde zijn hoofd. „Was dat maar waar, vaandrig. Ik ben bang dat er iets verschrikkelijks is gebeurd. Hij is ervandoor. Kijk maar, daar heeft u zijn nachthemd en zijn pantoffeltjes."

„Ervandoor? Hoe bestaat het! Kom mee, we moeten hem meteen zien op te sporen." Boscowen rende naar de deur. Deze was gesloten. Hij begon er met zijn vuisten op te beuken en riep: „Hee daar! Maak eens open! Maak de deur open, onmiddellijk!" Daarna keerde hij zich om. „Sergeant, als de weerga naar het wachtlokaal. Laat ze alarm slaan. Ik verwacht de manschappen in de kortst mogelijke tijd op de binnenplaats."

Sergeant Trott klom weer uit het raam en rende naar het koetshuis. Hier en daar werd in het kasteel licht gemaakt en er klonken stemmen en haastige voetstappen. Een ogenblik later werd de nachtelijke stilte verstoord door een daverende roffel, die tamboer Pudden, met de slaap nog in zijn ogen, sloeg ten teken van alarm. Vrijwel tegelijkertijd kwamen de eerste soldaten uit het koetshuis te voorschijn om zich in het wachtlokaal te melden bij de korporaal Humblebucket. Toen vaandrig Boscowen weer op de binnenplaats arriveerde, was sergeant Trott al bezig de manschappen in het gelid op te stellen.

„Hij is nergens te bekennen, sergeant. Niemand weet wat er met hem is gebeurd. Ik heb meteen gevraagd naar Don Diego, maar die kunnen ze evenmin vinden."

„De jongen weg en Don Diego ook? Dat is niet zo mooi, vaandrig!"

„Nee, dat begrijp ik ook wel. Waar zie je me eigenlijk voor aan?" bulderde de vaandrig in paniek. Sergeant Trott deed er maar liever het zwijgen toe. „Het is toch ondenkbaar dat iemand het kasteel heeft verlaten?" hernam de officier weifelend.

„De hoofdpoort zit in ieder geval zo dicht als een pot, vaandrig. Ik heb al een mannetje naar de andere poort gestuurd om de schildwacht af te lossen en deze hierheen te sturen. Ah, daar komt hij al aan."

Soldaat Pilchard kwam met stramme pas naderbij gemarcheerd.

„Heb jij op wacht gestaan bij de stalpoort?" vroeg Boscowen op strenge toon.

„Jawel, vaandrig."

„Weet je zeker dat er niemand door naar buiten is gegaan?"

Pilchard aarzelde even. Daarna zei hij: „Alleen die Spaanse edelman, vaandrig. Don Diego, weet u wel? Hij zat in een klein rijtuigje, vaandrig."

„Wat vertel je me nou? Je had toch zeker opdracht gekregen niemand door die poort in of uit te laten?"

Pilchard staarde strak voor zich uit. Zijn vrees dat hij de Spanjaard niet had mogen laten gaan, bleek maar al te gegrond. „Hij heeft het me rechtstreeks bevolen, vaandrig. Hij zei dat de opdracht van hemzelf afkomstig was en dat die natuurlijk niet voor hem gold. En dat het er slecht voor me uit zag als ik de poort niet opendeed."

„Dat is het toppunt," raasde Boscowen. „Niemand anders dan ik heeft jou hier opdrachten te geven, en als ik opdrachten geef, gelden die voor iedereen!"

„Jawel, vaandrig," zei Pilchard zacht.

„Was hij alleen?"

„Er zat een dame in het koetsje, vaandrig. Het was zijn zuster, zei hij.

Hij moest haar even naar huis brengen."

,,Juist," hernam Boscowen. Toen drong zich een afschuwelijke gedachte aan hem op. ,,Heb je die dame gezien?" vroeg hij.

,,Gezien, gezien — een beetje wel, vaandrig. Ze zat in een hoekje weggedoken, met een reismantel om zich heen en een zwarte hoofddoek om. Haar gezicht kon ik zo gauw niet zien, vaandrig."

Boscowen keek Pilchard met een doordringende blik aan. Er lag een eigenaardige klank in zijn stem, toen hij voortging: ,,Die eh. . . dame, was die klein van gestalte?"

,,Ja zeker, vaandrig. Heel klein, om u de waarheid te zeggen. Dat is me meteen opgevallen."

Boscowen barstte bijna uit zijn vel van woede. ,,Jij grote sufferd! Jij domkop! Jij snertsoldaat! Heb je er dan helemaal niet bij stilgestaan dat dat zaakje verdacht was?"

Met een rood gezicht wendde hij zich tot sergeant Trott. ,,Daar heb je het nou. Onder de ogen van een van je schildwachten rijdt Don Diego de poort uit met de prins, vermomd als vrouw. Hij heeft hem doodeenvoudig ontvoerd. En deze. . . ezel heeft hem ongehinderd de benen laten nemen! De prins ontvoerd! Wat een ellende! Wat moet er van mij, van ons allemaal terechtkomen?" Hij richtte zich opnieuw tot de ongelukkige Pilchard, die nog steeds in de houding stond zonder een vin te verroeren. ,,Wanneer is het gebeurd?"

,,Het zal een half uurtje geleden zijn, vaandrig."

,,Welke kant zijn ze opgegaan?"

,,Ze zijn rechtsaf geslagen, vaandrig."

,,Hoeveel paarden zaten er voor die koets?"

,,Eentje maar, vaandrig."

,,Niet ver hier vandaan splitst de weg zich. Sergeant, hoeveel paarden staan er hier op stal?"

,,Een stuk of tien, schat ik, vaandrig."

,,Je wijst onmiddellijk voldoende manschappen aan om ze te zadelen. Zoek de beste ruiters maar uit. Laat ze vlug voortmaken. En zorg dat ik ook een paard krijg."

,,Korporaal Humblebucket!" bulderde Trott. ,,Twaalf man naar de stallen, gauw een beetje." De korporaal wees de nodige soldaten aan, die zich met gezwinde pas van het bevel gingen kwijten.

,,Weet u wat ik me afvraag, vaandrig?" bracht de sergeant in het midden. ,,Wat voor reden heeft die edelman eigenlijk om de prins te ontvoeren?"

,,Hoe kan ik dat nou weten? Misschien heult hij wel met de Fransen. Het enige dat ik weet is dat we die jongen zo spoedig mogelijk moeten zien te vinden. En dat gaan we doen ook. Sta er nou niet als een zoutpilaar bij, sergeant! De ruiters moeten in twee groepen worden verdeeld en voor beide afdelingen moet een leider worden aangewezen. Ik voer het bevel tot de splitsing en daarna gaan we elk een kant uit. De rest van de manschappen blijft hier achter voor bewakingsdiensten."

,,Zeker, vaandrig," antwoordde Trott. Maar op schuchtere toon voegde hij eraan toe: ,,Alleen. . . ik voor mij breng van het paardrijden niet erg veel terecht."

,,Dan blijf je maar hier om toezicht te houden op onze reserves. Wees op je hoede! Die Don Diego kan best op weg zijn naar de dichtstbijzijnde Franse post en dan kun je het beleven dat ze een patrouille op je afsturen. Waar blijven die kerels van jou nou toch?"

Even later kwamen de paarden de binnenplaats op. De manschappen zetten de bajonetten op hun musketten en stegen op. De poort ging open en de stoet zette zich in beweging met Boscowen aan het hoofd. Eenmaal op weg gaf de vaandrig zijn paard de sporen, zodat de nieuwbakken cavalerie al spoedig, zo goed en zo kwaad als het ging, in het halfdonker voortgaloppeerde.

Het alarm had ook Pollie en Olivier wakker gemaakt. Ze hadden zich vlug

Tot verbijstering van de vaandrig trok zijn ondergeschikte plotseling de dekens van het bed af.

Tientallen meters beneden hen lagen de resten van een koetsje.

aangekleed, maar hielden zich een beetje op de achtergrond schuil toen de arme Pilchard door vaandrig Boscowen op zijn nummer werd gezet. Vlak bij de poort zagen ze de troep uitrijden.

,,Ik hoop maar dat ze hem te pakken krijgen," zei Pollie.

,,Hij heeft anders een flinke voorsprong," merkte Olivier bezorgd op. ,,En hij kent het terrein. Die arme oom Pharao!"

,,Daarom móét Boscowen die Spanjaard zien te vangen," zei Pollie.

,,Ik wou dat we maar nooit van dat vervelende prinsje hadden gehoord," mopperde Olivier. ,,Wat een ellende beleven we toch met dat verwende ventje. Eerst die arrestatie van mij en nu dit weer. Het is een heel ernstig vergrijp om je plicht te verzaken terwijl je op wacht staat."

,,Ga je mee? Dan klimmen we op die heuvel daar. Dan zien we in het maanlicht misschien nog iets van de achtervolging."

,,Ik weet niet of je erg kort van geheugen bent," antwoordde Olivier met een zucht, ,,maar ik mag toevallig de poort niet uit, zie je?"

,,Och kom, daar maakt niemand zich zorgen meer over. Kom!"

Olivier stond een tijdje te aarzelen, maar stemde tenslotte toe, omdat een beetje straf meer of minder er nu toch niet meer op aankwam. Ze sloegen de weg naar de heuvel in en waren in druk gesprek gewikkeld over het avontuur dat ze beleefden, toen Pollie opeens bleef staan en zich bukte.

,,Kijk daar eens," zei ze. ,,Wat zou dat te betekenen hebben?" Met deze woorden wees ze Olivier een paar glasscherven aan, die glansden in het maanlicht.

Terwijl Olivier het glas bekeek, ging Pollie een paar stappen bij hem vandaan. Hij zat nog op zijn hurken in gedachten verzonken, toen ze hem bij zich riep. Ze wees opnieuw naar de grond, die op deze plaats de afdrukken van paardehoeven en de sporen van een wagenwiel vertoonde. Olivier vond er op het eerste gezicht niets verrassends aan. Toen hij wat beter toekeek, ontdekte hij echter de reden van haar verwondering: weggedrukt tegen de rand van het karrespoor lag een pistool.

,,Een duelleerpistool," zei hij, ,,met een handvat dat met zilver is beslagen." Voorzichtig onderwierp hij het wapen aan een onderzoek. ,,Het is geladen," luidde zijn conclusie.

,,Is het niet gevaarlijk om het aan te raken?"

,,Nee, het staat op veilig. Maar waar zou het vandaan komen? Hier een pistool, daarginds dat gebroken glas, allebei in het spoor van eén wagen. Het zijn nogal dikke scherven. Misschien zijn ze wel afkomstig van een koetslantaarn."

Ze keken om zich heen om te zien of er ergens een oplossing voor het raadsel was te vinden. De weg liep op deze plaats juist met een scherpe bocht om de heuvel heen. Aan de ene

kant liep de grond, die overdekt was met grote stukken rots en dik struikgewas, steil naar boven, aan de andere kant daalde de bodem geleidelijk af in een kloof.

Opeens deed Pollie een ontdekking die de vorige geheel in de schaduw stelde. Ze stond aan de rand van de weg en keek het ravijn in. Met bevende stem vertelde ze Olivier wat ze daar in de diepte zag.

„Kijk eens," zei ze. „Wat verschrikkelijk!"

Olivier kwam naast haar staan. „Die arme mensen. Wat een afschuwelijk ongeluk."

Tientallen meters beneden hen lagen de resten van een koetsje, dat op een enorm rostblok te pletter was gevallen. Het lag met de wielen naar boven en de gebroken disselboom priemde scheef de lucht in.

„Ik ga erop af," zei Olivier vastbesloten. „Blijf jij maar hier. Je kunt nooit weten wat je daar te zien krijgt."

„Niks, hoor," antwoordde Pollie. „Ik ga mee. Misschien heeft iemand hulp nodig."

Ze lieten zich behoedzaam tussen de struiken door naar beneden glijden. Tot hun opluchting ontdekten ze dat het koetsje leeg was. Voor alle zekerheid overtuigden ze zich ervan dat de passagiers niet naar buiten waren geslingerd. Er was nergens iemand te bekennen.

„Hier, zie je wel?" riep Olivier uit, terwijl hij Pollie een kapotte lantaarn aanwees. „Dat glas daarginds heeft in deze lantaarn gezeten. Er begint me een lichtje op te gaan. Heb je gezien hoe onregelmatig het patroon van die hoeven was? En dat het spoor van de koets een scherpe bocht maakte? Het zou best kunnen zijn dat het wagentje is aangehouden, dat het paard is uitgespannen en dat de koets gewoon over de rand van de afgrond is geduwd, nadat de passagiers waren uitgestapt."

„Natuurlijk!" riep Pollie verrast. „Zij zijn het geweest! Don Diego en de prins! Ik heb dit koetsje gistermiddag op de binnenplaats zien staan. Ik weet zeker dat het hetzelfde is, want ik heb nog naar dat mooie wapenschild gekeken dat op de deuren zit."

„Ik geloof dat je gelijk hebt. Maar waar zouden die twee dan zijn gebleven?"

Pollie fronste haar wenkbrauwen en deed zwijgend enkele stappen heen en weer.

„Laten we nou eens goed nadenken. Ze zijn vast aangevallen. Don Diego zal zich wel hebben verdedigd door zijn pistool te trekken. Als het hem uit de handen is geslagen. . ."

„Dan hadden de overvallers vrij spel. Ze hebben het tuig doorgesneden, zie je wel? Daarna is het koetsje naar beneden geduwd. Maar waarom?"

„Omdat het onmiddellijk in de gaten zou lopen als het rijtuig aan de kant van de weg was blijven staan. En dan nog wel een rijtuig met zo'n opvallend wapenschild! Wie zou hierachter zitten? Een Franse patrouille misschien?"

Olivier schudde het hoofd. „Als de Fransen de kans kregen, zouden ze prins Louis maar wat graag gevangen nemen, maar het is niet te geloven dat ze hem dan zo zouden behandelen. Ik denk dat ze hem in dat geval met koets en al naar Madrid hadden gebracht. Nee, weet je wat ik vermoed? Dat er een stel bandieten aan het werk is geweest. Stel je eens voor wat die voor een losprijs kunnen vragen voor een Spaanse prins!"

„Ja, dat zou best kunnen. En die soldaten van ons maar in het wilde weg op zoek gaan naar de vluchtelingen! Waar zouden die bandieten zich hebben verstopt?"

„Aan de sporen kun je wel zien dat ze geen paarden bij zich hadden. Daarom denk ik dat ze niet over de weg zijn gekomen. Ik vermoed dat ze de bergen in zijn gevlucht. Laten we daarboven nog eens poolshoogte gaan nemen."

Even later hadden ze de plek weer bereikt waar het koetsje tot stilstand was gekomen. Weldra ontdekten ze een smal slingerpaadje, dat tussen het struikgewas door tegen de heuvel opliep.

„Daar heb je het al," stelde Olivier vast. „Wat moeten we nu beginnen?"

„Het lijkt me het verstandigst om terug te gaan en vader te waarschuwen. Die kan er dan een paar goed gewapende soldaten op af sturen."

„Dat is waar, maar daarmee zouden we een hoop kostbare tijd verloren laten gaan. Als je het mij vraagt, moeten we die bandieten zo snel mogelijk achterna."

Olivier dacht even na. Toen hief hij het hoofd op en luisterde aandachtig. „Vlug, achter dat rotsblok. Er komt iemand aan."

Zo vlug als twee konijntjes zochten ze een schuilplaats. Olivier hield het pistool in de aanslag. Langzaam maar zeker kwamen er voetstappen naderbij. Ze hielden hun adem in. Plotseling dook er in het maanlicht een korte, gedrongen gestalte op. Het was tamboer Pudden, die vrolijk neuriënd de weg afkwam. Verstomd van schrik bleef hij staan, toen Olivier met het wapen in de hand naar voren sprong.

„Ginger! Ben jij het?"

„Aha, zitten jullie daar!" zei Pudden opgelucht, toen Olivier snel het pistool liet zakken. „Berg eerst dat gevaarlijke ding eens op, Olivier. Waar heb je het vandaan? Is het geladen?"

„Dat is het zeker," antwoordde Olivier, die voorzichtig het pistool weer vergrendelde.

„Maar wat kom jij hier eigenlijk doen?" wilde Pollie weten.

„Jullie opzoeken. De sergeant heeft me erop uitgestuurd. Jullie moeten onmiddellijk terugkomen."

„Dat kunnen we niet, Ginger, eerlijk niet."

„Niet kunnen is er niet bij. Je móét," waarschuwde Pudden. „In de eerste plaats heb je huisarrest. In de tweede plaats is het verboden om je kamp te verlaten zonder tuniek en sjako."

„Luister," zei Pollie. En daarna bracht ze de tamboer op de hoogte van hun ontdekking. „Het is van het grootste belang om te weten te komen welke kant de bandieten op zijn gegaan," zo besloot ze.

Tamboer Pudden keek eerst Pollie en daarna Olivier aan en liet tenslotte zijn blik een tijdje over de omgeving dwalen, alsof hij daar een spoor van de overvallers hoopte te vinden. Eindelijk schudde hij bedroefd het hoofd.

„Ik kan er niets aan doen, jongens, maar ik heb nu eenmaal opdracht gekregen om jullie terug te brengen."

„Nou, laten we dan maar gaan," zei Olivier teleurgesteld.

„Hoor eens hier, Ginger," hernam Pollie. „Je weet best dat ik je een aardige jongen vind. Maar daarom hoef je je nog niet zo uit te sloven! Probeer het nu eens goed te begrijpen. Als wij met jou teruggaan naar dat kasteel, lopen we de kans dat we het spoor van de bandieten voorgoed kwijtraken. Welnu, dat betekent dat de prins in geen weken te vinden is. En dát betekent weer dat vaandrig Boscowen en de kolonel en de generaal en soldaat Pilchard en Olivier en iedereen in de grootste moeilijkheden komen. En waardoor? Door jouw koppigheid. Let op wat ik je zeg: als dat gebeurt, is het allemaal jouw schuld!"

„Lieve help," zei tamboer Pudden somber. „Daar had ik nog helemaal niet bij stilgestaan." Weer keek hij besluiteloos van de een naar de ander. „Maar jij hebt goed praten, Pollie," hernam hij. „Sergeant Trott heeft me opgedragen. . ."

„Ja, ja, stil nou maar," viel Pollie hem in de rede. „Ik weet best wat papa je heeft opgedragen. Maar hij wist toch zeker niet dat wij ondertussen de verdwenen prins op het spoor waren gekomen? Stel je voor dat we deze kans niet met beide handen aangrijpen. Ik weet wat we gaan doen. We hoeven alleen maar dat bergpaadje te volgen om te kijken of er aanwijzingen te vinden zijn. Het is helemaal niet uitgesloten dat het hol van de rovers hier vlak in de buurt ligt. Nou, zodra we weten hoe de vork in de steel zit, rennen we terug naar het kasteel."

„Precies," viel Olivier haar bij. „En dan kan de sergeant de nodige mannetjes sturen om de bandieten in te rekenen en de prins te redden."

„Kom, vooruit," besloot Pollie, „we hebben al tijd genoeg verknoeid."

„Maar de sergeant heeft gezegd. . ." begon Pudden nogmaals.

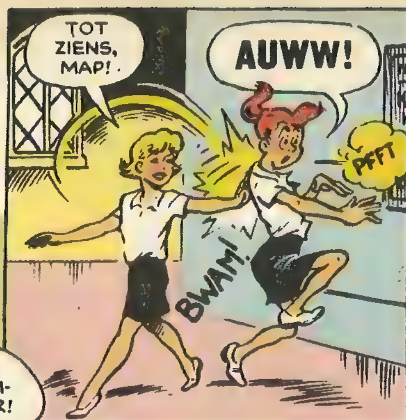
„Schiet op en houd je mond," beval Olivier.

Voorzichtig begonnen ze het bergpad te beklimmen. Olivier ging voorop, met Pollie vlak op zijn hielen en met tamboer Pudden tegen wil en dank in de achterhoede.

WORDT VERVOLGD

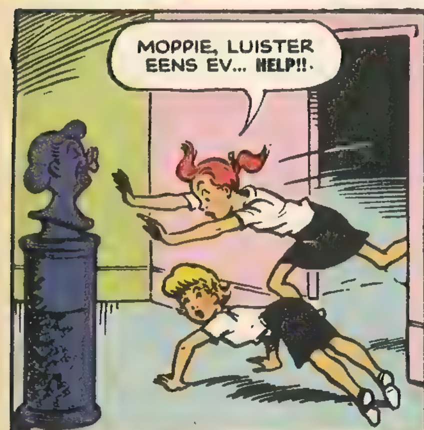
Map en Moppie

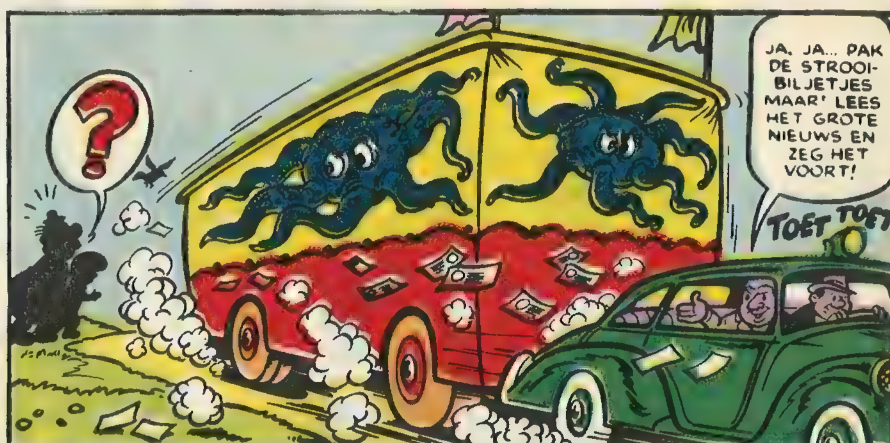
BASKETBALL OP ÉÉN WIEL

De leden van de San-Diego-Eenwielerclub vonden het maar saai: alleen maar op één wiel fietsen. Zij wilden meer dan alleen maar wat kunstjes vertonen in optochten en bij stadsfeesten. Zij vonden daarom een nieuwe sport uit: fiets-basketball. De eenwielers blijken uitstekend geschikt om er alle manoeuvres, die nodig zijn bij het basketball, op uit te voeren. De spelregels hoefden bijna niet veranderd te worden. Wanneer men in het bezit van de bal is, mag men niet met de voeten aan de grond komen. Ook mag de bal niet met de fiets gespeeld worden en men mag niet meer dan drie slagen het wiel draaien om een dribbel te beginnen.

Er worden over het algemeen weinig overtredingen begaan, omdat het spel niet zo razend snel gespeeld kan worden als het echte basketball. Wat vaker voorkomt zijn schijnbaar onontwarbare kluwens van spelers en fietsers die in het vuur van het spel over elkaar heen getuimeld zijn, maar tot echte problemen heeft dit nooit geleid, want al gauw heeft ieder weer zijn eigen armen, benen en fiets teruggevonden en dan gaat het spel weer verder, waarbij men het de gewoonste zaak van de wereld vindt dat men zich op één wiel in plaats van op twee benen voortbeweegt. Blijkbaar is niet iedereen in Californië het hiermee eens, want een geschikte tegenpartij heeft men nog niet gevonden. Voorlopig moet men dan zich behelpen met de tegenstand van de leden van de eigen eenwielerclub, de San Diego Unicycle Club, zoals die op zijn Amerikaans heet, die ongeveer honderd actief meefietsende leden telt.

DINKIE DOOR CAROL VOGES

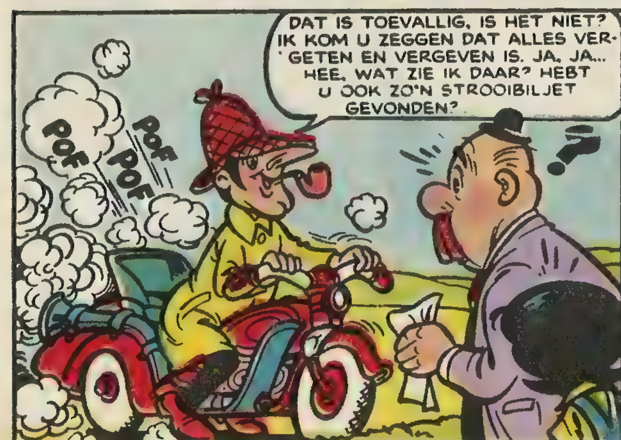

Men heeft een tweede marionet gevonden, hangend aan een boomtak. Ook deze is rood geverfd. Men weet nog steeds niet, wie de overval op de zoon van Hans Brucker gepleegd heeft.

Drie Rode

Marionetten

MET MOEITE SLAAGT ZE ERIN DE HOND TE KALMEREN.

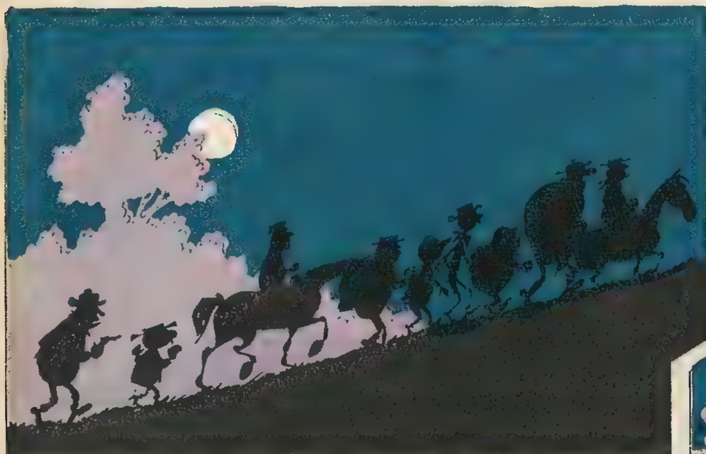

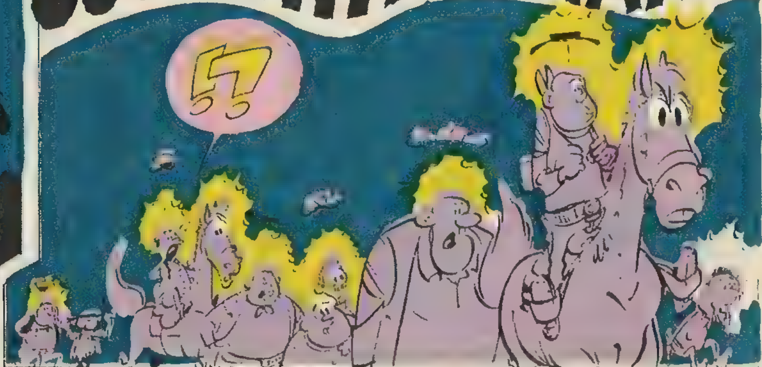

de mijn van PAPY

EMASHEY

De hulpsheriff is als gijzelaar gevangen genomen, terwijl de notaris op weg is om de koop van de valse mijn ongedaan te maken.

...RHEUUUUUUUTUiiiiiiiiiiMiAUUUUUOEE EEEEEE...

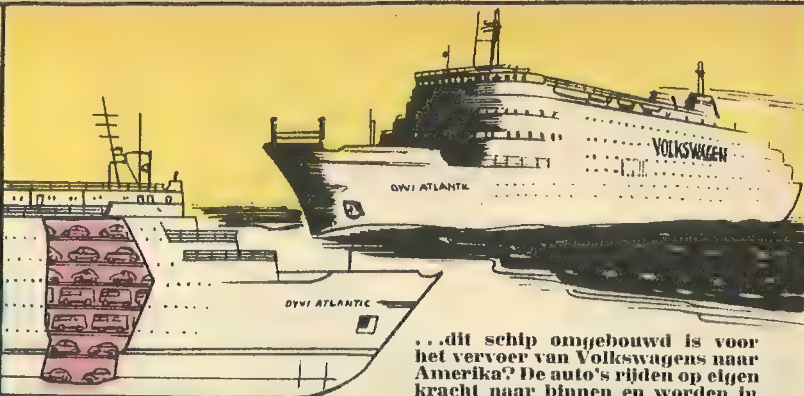

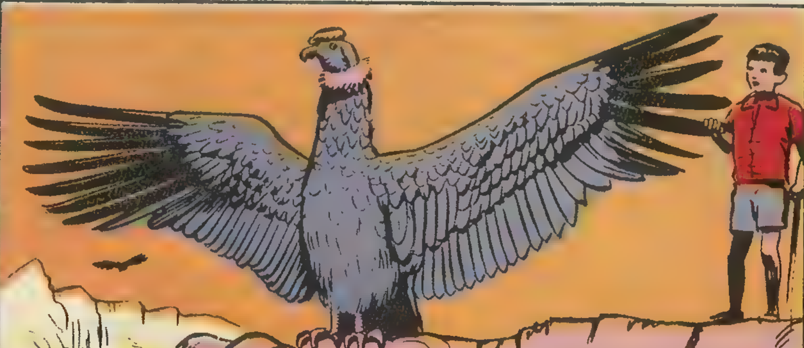

WIST JE DAT.........

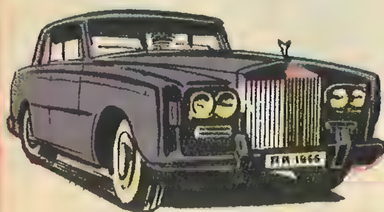
. . .dit schip omgebouwd is voor het vervoer van Volkswagens naar Amerika? De auto's rijden op eigen kracht naar binnen en worden in de ruimen geparkeerd.

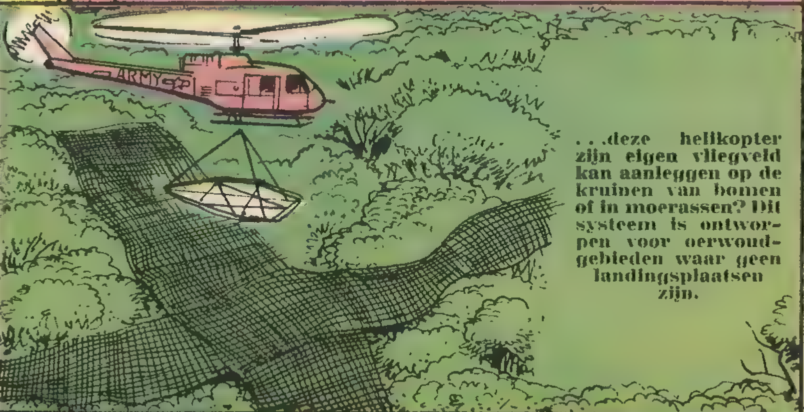

condor de grootste vogel ter wereld is? Hij leeft in de Andes, heeft een vleugelwijdte van vier meter en kan een prooi op de grond van kilometers hoogte waarnemen.

. .de vliegbasis Lassiemouth in Schotland door valken beschermd wordt tegen meeuwen? Deze vogels boeken resultaat waar knallen, opgezette vogels en op de band opgenomen angstkreten van vogels niet helpen. De schade door meeuwen op en rond vliegbases aan de kust aangericht loopt in de miljoenen. Ook in Canada worden hiervoor valken gebruikt.

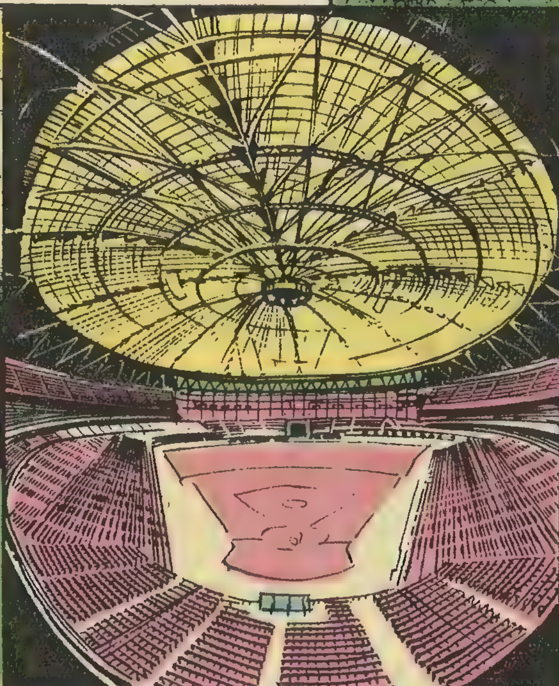
. . .de Rolls-Roycefabrieken voor het eerst in tien jaar een heel nieuw model, de Silver Shadow, uitgebracht hebben? Hij is lager dan zijn voorgangers. Ondanks de prijs van 6500 pond is er al een wachtlijst van een jaar.

. . .deze helikopter zijn eigen vliegveld kan aanleggen op de kruinen van bomen of in moerassen? Dit systeem is ontworpen voor oerwoudgebieden waar geen landingsplaatsen zijn.

. . .de hoogste waterval ter wereld zich in Venezuela bevindt? Deze Angelwaterval (naar de ontdekker Jim Angel) is ruim duizend meter hoog.

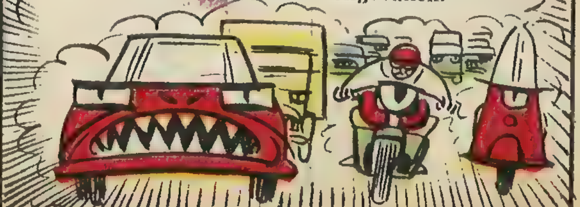

. . .het grootste overdekte stadion ter wereld in de Amerikaanse stad Houston staat? Het kan 60.000 toeschouwers bevatten. Het heeft luchtverversing, een gesloten televisiecircuit, telex en nog veel meer technische snufjes. Het wordt gebruikt voor voetbal, basketbal, cricket en rugby.

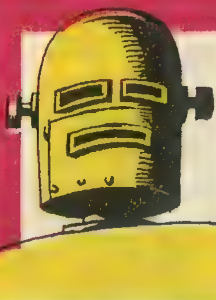

. . .de schuttersvis zijn prooi vangt door hem uit de lucht te schieten? In de bek van de vis bevindt zich een groef waardoor de vis waterdruppels naar zijn doel schiet. Hoe hij ondanks de lichtbreking van het wateroppervlak zijn doel weet te raken is een raadsel.

. . .er jaarlijks in het Europese verkeer 100.000 doden vallen (3000 in Nederland en 2000 in België)? En dat bij verkeersongelukken in Nederland en België jaarlijks 3500 kinderen zijn betrokken? Daarom hebben de Belgische ouders een vereniging opgericht ter bescherming van hun kinderen tegen verkeersongevallen.

Bulteau

de MAN van STAAL

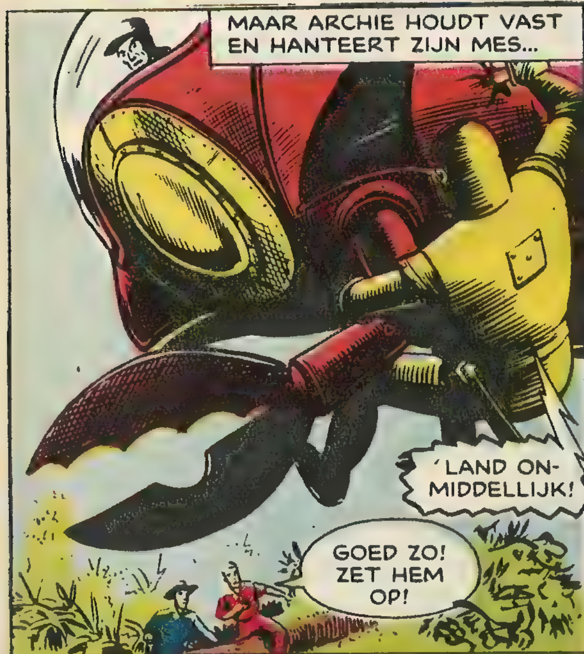
EN MET EEN VAART SCHIET DE ROBOT OMHOOG.

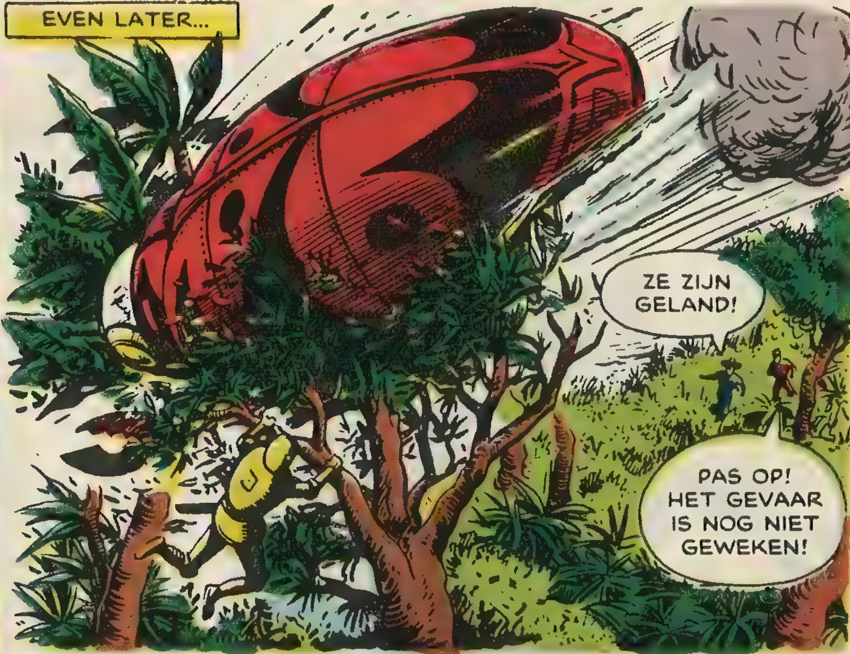
PAS OP! STOP DE VLAMMENWERPER!

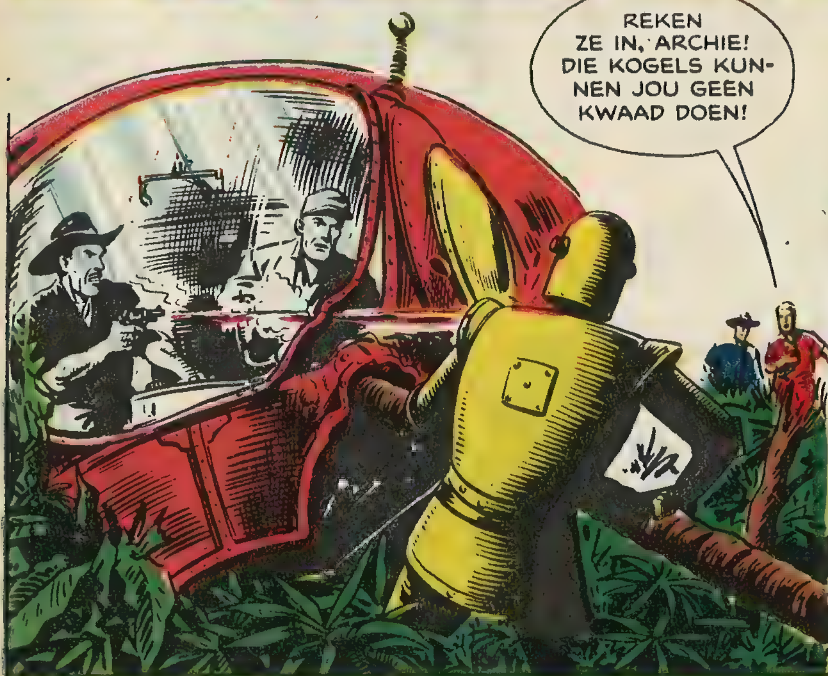
GEEF ZE VAN KATOEN, ARCHIE!

TOE MAAR! DWING KELSO TOT EEN LANDING!
WEES VOORZICHTIG, TED!

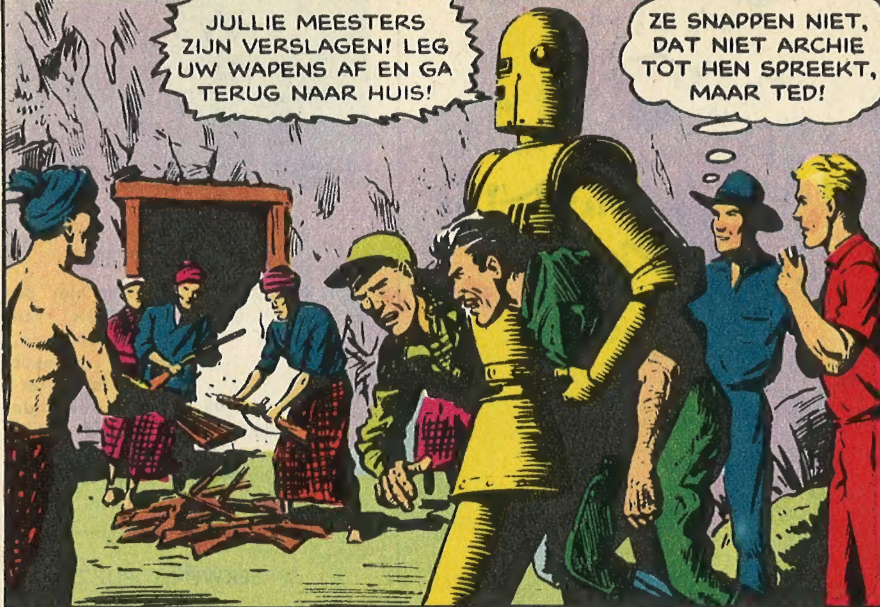

KELSO, PROBEER DE ROBOT AF TE SCHUDDEN!

MAAR ARCHIE HOUDT VAST EN HANTEERT ZIJN MES...
LAND ONMIDDELLIJK!
GOED ZO! ZET HEM OP!

EVEN LATER...
ZE ZIJN GELAND!
PAS OP! HET GEVAAR IS NOG NIET GEWEKEN!

REKEN ZE IN, ARCHIE! DIE KOGELS KUNNEN JOU GEEN KWAAD DOEN!

WE GEVEN ONS OVER! ROEP DIE WOESTELING TERUG!
KALM AAN, KELSO! ARCHIE IS GEEN WOESTELING!

VIA ARCHIES LUIDSPREKER RICHT TED ZICH TOT DE BENDE.
JULLIE MEESTERS ZIJN VERSLAGEN! LEG UW WAPENS AF EN GA TERUG NAAR HUIS!
ZE SNAPPEN NIET, DAT NIET ARCHIE TOT HEN SPREEKT, MAAR TED!

NA AANKOMST IN EEN DORP WORDEN DE BOEVEN AAN HET WERK GEZET.
VOOR JULLIE GEEN FEEST! JULLIE BOUWEN VOOR ONS EEN VLOT!...

LATER...
EN NU NAAR DE STAD, WAAR WE JULLIE AAN DE POLITIE ZULLEN OVERLEVEREN!
DAARNA GAAN WE DON TRENT OPZOEKEN!

DON TRENT, SLACHTOFFER VAN DE KEVER, IS AL AARDIG OPGEKNAPT.
TED! KEN! HEBBEN JULLIE DE KEVER GE-VONDEN?
JA, MAAR HET IS EEN LANG VER-HAAL, DUS ZET JE SCHRAP!

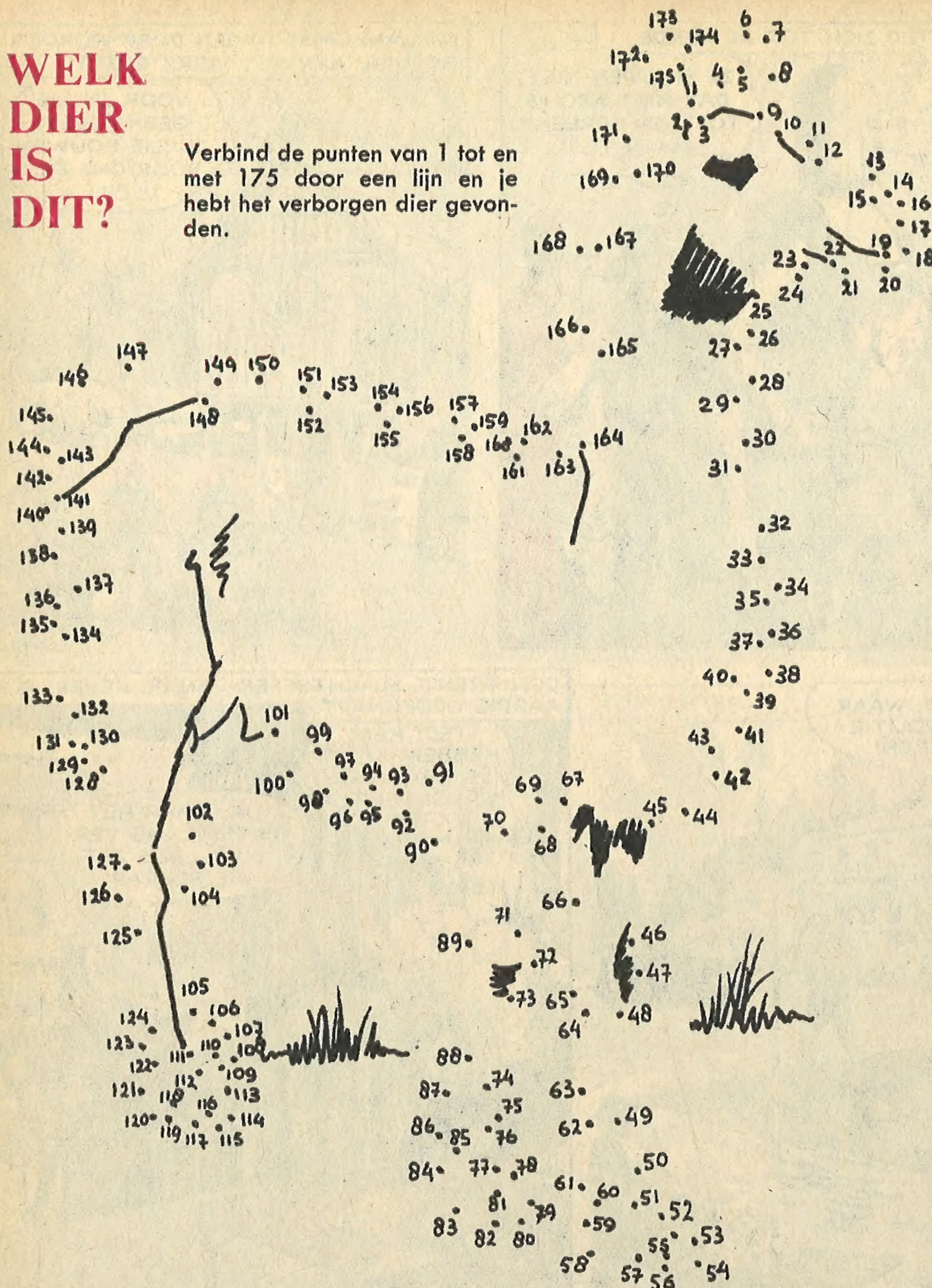

IN DONS VERNIELDE FOTOSTUDIO...
IK ZAG DE KEVER IN DE JUNGLE EN MAAKTE ER EEN FOTO VAN...
EN DUS KWAMEN KELSO'S MANNEN HIER OM ALLES TE VERNIELEN!

MAAK JE GEEN ZORGEN. ER IS EEN BEDRAG UITGELOOFD VOOR WIE KELSO IN-REKENT EN DAAR KRIJG JIJ OOK EEN DEEL VAN!

TOT ZIENS EN JE HOORT VAN ONS, ALS WE WEER IN DE BUURT ZIJN! INTUSSEN ZAL ER WEL WEER EEN AVONTUUR OP ONS WACHTEN!
ARC

WELK DIER IS DIT?

Verbind de punten van 1 tot en met 175 door een lijn en je hebt het verborgen dier gevonden.

wie puzzelt er mee?

ZOEK DE LETTERS

T W E L I G
D R I N D
B L E N
G E
G L

Je ziet hier de overblijfsels van enkele woorden, waaruit steeds drie dezelfde letters, in dezelfde volgorde, zijn weggehaald.
Welke zijn de drie letters en welke de woorden?

SPREEKWOORDPUZZEL

AA - AC - AL - EB - EK - EN - HT - OE - RW - TD - TM - TS - VE - WI

Een spreekwoord is helemaal in stukjes van twee letters gehakt en daarna zijn deze stukjes op alfabetische volgorde geplaatst.
Kun je de stukjes zo samenstellen, dat het weer een spreekwoord wordt?

VERBORGEN BEROEP

TYPISTE
LASSER
MONTEUR
DOKTER
HANDELAAR
VERKOPER
STUKADOOR
SCHILDER

Hier zie je een lijstje met acht beroepen. Van boven naar beneden is er nog een negende beroep in verborgen. Dit moet je vinden door de woorden onderling heen en weer te schuiven.
Je hebt alleen één van de eerste drie letters van elk beroep nodig.

KAM-RAADSEL

Als je op de tanden van deze kam de goede woorden hebt ingevuld, is er op de bovenste rij een woord verschenen.
Zoals je ziet, zijn de ontbrekende letters van dit grotere woord deze keer dus al ingevuld, maar daar staat tegenover dat het — nogal moeilijke — woord dan ook niet omschreven wordt.

1 Zonder geluid
2 Schoon
3 Wezen, karakter
4 Vuil
5 De-, hetzelfde
6 Doorschijnende, breekbare stof
7 Vereniging, verbond
8 Betaalmiddel

1	t	2	a	3	l	4	l	5	e	6	t	7	i	8

OPLOSSINGEN UIT VORIG NUMMER

Visitekaartje
BOEKBINDER

Welke fouten?

1 Het borstzakje zit aan de verkeerde kant.
2 Het achterste deel van het hengsel van de tas ontbreekt.
3 De man draagt tegelijkertijd een strikje en een stropdas.
4 Het insekt is achter de kerktoren getekend.

Kruiswoordpuzzel

L ERG ADAT
AKTE BORD
SLEUR WEER
TOR A H URN
K ESP EEN S
AAN
SLA
D LUI POP J
ARE K O DOS
RUND KROON
STAL ALLE
STEM KMK E

Alona Wildebras

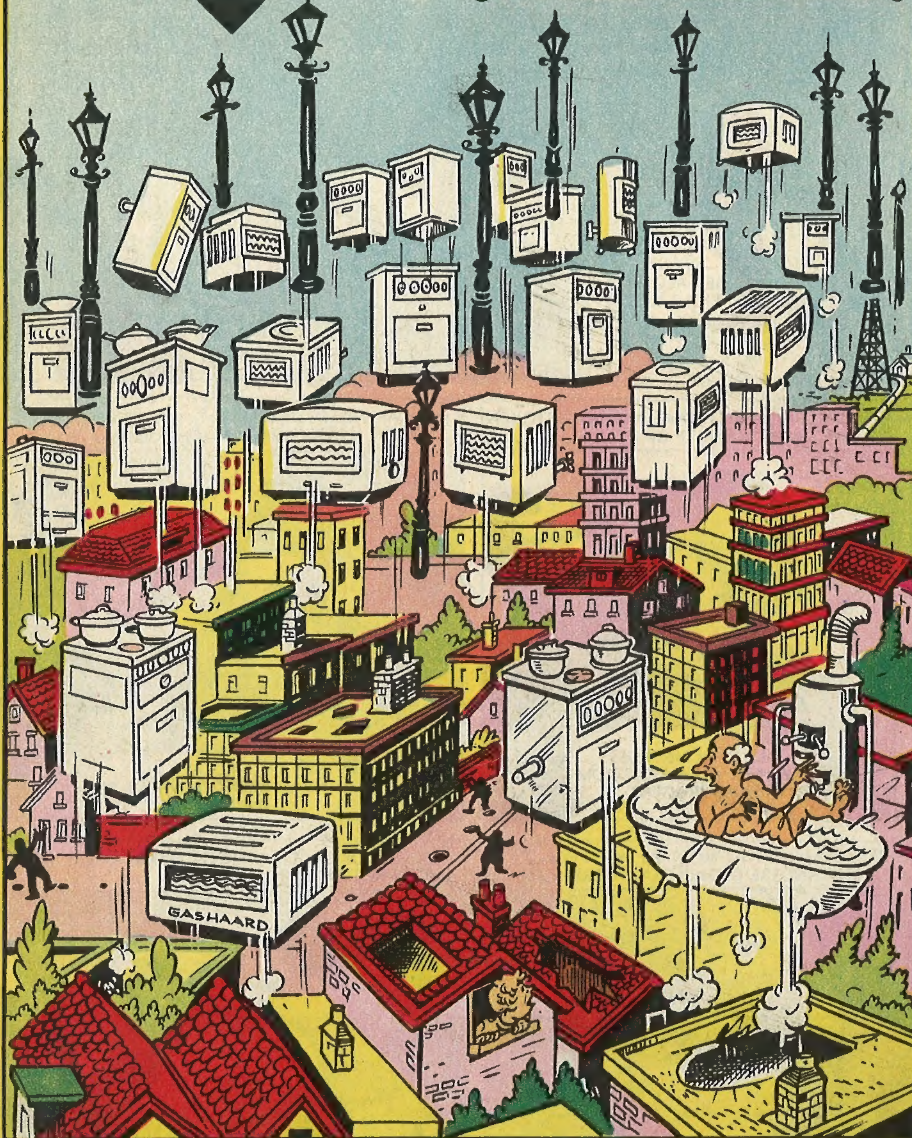

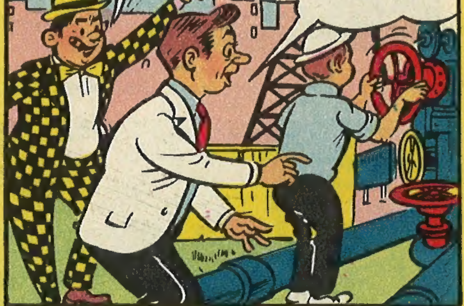

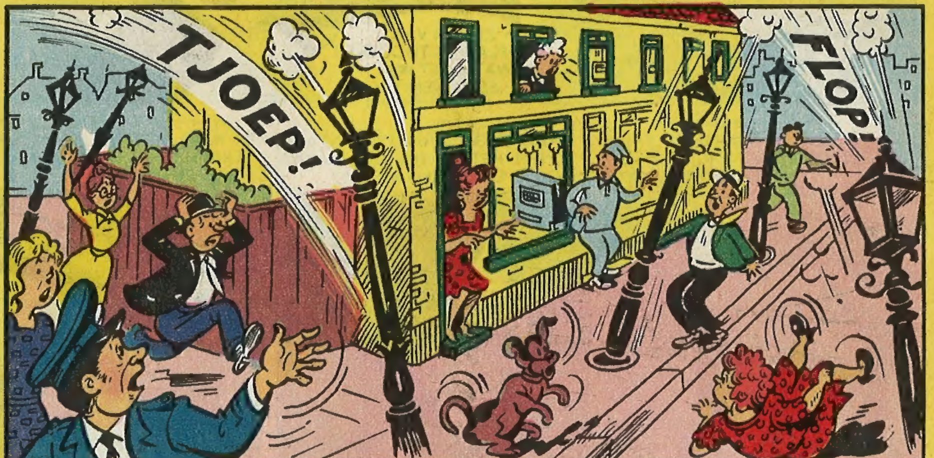

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.